

(Λεῶν.) *Βλυχός* "Ανδρ. Θεσσ. Κάλυμν. Σίφν. "Υδρ. *Βλυχό* "Αττικ. Δονοῦσ. Θεσσ. Κύθηρ. Κῶς ("Αντιμάχ.) Μέγαρ. Ρόδ. Χίος (Καρδάμ. κ.ά.) *Βλυχά τά*, "Αλόνν. "Αμοργ. Ρόδ. Σκυρ. Στερελλ. ("Ακαρν. Σπάρτ.) *Βλυχά ή*, Κάσ. Κάμπ. *Γλύφως* Ρόδ.

γλυφότη ή, ένιαχ. *βλυχότη* "Αμοργ. Κεφαλλ.

"Εκ τοῦ έπιθ. *γ λ υ φ ό ς*, παρά τὸ όπ. καί *β λ υ χ ό ς*. *Γ λ υ φ ά δ α 2*, τὸ όπ. βλ.

γλυφούρα ή, ένιαχ. καί Τσακων. (Μέλαν.)

"Εκ τοῦ έπιθ. *γ λ υ φ ό ς* καί τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ύ ρ α.

1) *Γ λ ύ φ α 1*, τὸ όπ. βλ., ένιαχ. καί Τσακων. (Μέλαν.): *Νιά γλυφούρα* "ν' έχοντα εἶγει "τὸ ὄο (μιά γλυφίλα έχει αὐτὸ τὸ νερό) Μέλαν. 2) "Ανούσιον έδεσμα Πελοπν. ("Αρκαδ.) "Η λ. καί ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γλυφούρα* Θεσσ. (Πήλ.)

γλυφουριά ή, ένιαχ. *γλυφουρικά* Κύπρ.

"Εκ τοῦ έπιθ. *γ λ υ φ ό ς* καί τῆς παραγωγ. καταλ. -ο υ ρ ι ά.

"Η πνιγερὰ κατάστασις καιροῦ ήπίου καί ὕγροῦ.

γλυφουρίζω Κύπρ. (Γερμασ.)

"Εκ τοῦ οὖσ. *γ λ υ φ ο ύ ρ α*.

Κατέχομαι ὑπὸ δυσάρεστου αἰσθήματος, έπειδὴ ὁ στόμαχος έμεινε ἐπὶ πολλὸν χρόνον κενός ἢ έπληρώθη διὰ γλυκῶν έδεσμάτων: *Γλυφουρίζει ή καρδιά μου* (καρδιά = στόμαχος). Συνών. *ξ ε λ ι γ ὡ ν ο μ α ι*.

γλυφούρισμα τό, ένιαχ. *γλυφούρισμαν* Κύπρ.

"Εκ τοῦ ρ. *γ λ υ φ ο υ ρ ί ζ ω*.

Τὸ έκ τοῦ κενοῦ στομάχου προκαλούμενον δυσάρεστον αἰσθημα ένθ' άν. Συνών. *λ ι γ ὡ μ ά ρ α*, *ξ ε λ ί γ ὡ μ α*, *ξ ε λ ι γ ὡ μ ά ρ α*.

γλυφούτσικος έπιθ. σύνθηθ.

"Εκ τοῦ έπιθ. *γ λ υ φ ό ς* καί τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ύ τ σ ι κ ο ς.

"Ο ὀλίγον γλυφός, ὁ ὕφάλμυρος ένθ' άν.

γλυκοφέρνω ένιαχ. *βλυχοφέρνω* Σίφν.

"Εκ τοῦ έπιθ. *γ λ υ φ ό ς*, παρά τὸ όπ. καί *β λ υ χ ό ς*, καί τοῦ ρ. *φ έ ρ ν ω*.

"Αμτβ., είμαι ὕφάλμυρος ένθ' άν.: *Βλυχοφέρνει τὸ νερό* Σίφν.

γλύφτης ό, "Ανδρ. Θράκ. (Περίστ.) "Ιων. (Κρήν.) Κάμπ. Κρήτ. (Κίσ. Μάλλ. κ.ά.) Λυκ. (Μάκρ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Βασαρ. Κάμπος Λακων.) Ρόδ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Δημητρ. Θηλ. *γλύφτρα* Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

"Εκ τοῦ άρχ. οὖσ. *γ λ ύ π τ η ς*. "Η λ. καί εἰς Σομ.

1) Τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου γλύφει τις, κοιλαίνει ἢ αποξέει σκληρὸν ἢ μαλακὸν αντικείμενον ένθ' άν. Συνών. *γ λ ύ φ α ν ο*, *γ λ υ φ ί δ α*, *γ λ υ φ ί δ ι*, *π ε τ ρ ο κ ό - π ο ς*, *π ί κ ο ς*, *σ κ α ρ π έ λ ο*, *σ μ ί λ η*. 2) Τὸ θηλ., είδος ίχθύος Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

γλυφτός έπιθ. *γλυφός* Κέρκ.

"Εκ τοῦ ρ. *γ λ ύ φ ω*.

"Αρχαίος: "Εχει γλυφτά τὰ δόντια.

γλύφω "Ανδρ. Κορσ. Κρήτ. (Κίσ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Λεβέτσ. Λεντεκ. Οἴτυλ.) Πόντ. (Χαλδ.) — Λεξ. Μ. "Εγκυκλ. "Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ. *γλύφω* "μα Τσακων. (Χαβουτσ.) Μετοχ. *γλυμμένος* πολλαχ.

Τὸ άρχ. ρ. *γ λ ύ φ ω*.

1) "Επὶ σκληρᾶς ὕλης, διὰ γλυφάνου σκαλίζω, σκάπτω, αποτρίβω, λειῶ Κρήτ. (Κίσ.) Νίσυρ. — Λεξ. "Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ. β) Διὰ γλυφάνου αφαιρῶ τὸ ένδοκάρπιον ἢ τὰ σπέρματα καρπῶν προοριζομένων διὰ ζαχαρόπηκτα: "Ανδρ.: *Γλύφω τ' άχλάδια-τά μῆλα-τά νερατζάκια* κ.τ.τ.

2) "Αφαιρῶ τὸν φλοιόν, εκλεπίζω, γλύφω Κορσ. Πελοπν. (Λεβέτσ. Λεντεκ. Οἴτυλ. κ.ά.) Πόντ. (Χαλδ.) Σάμ. Τσακων. (Χαβουτσ.) — Λεξ. Μ. "Εγκυκλ.: *Γλύφω τὸ καρῦδι - τὸ πορτοκάλλι - τὸ σῦκο* Λεβέτσ. *Γλύψε ένα σῦκο* Οἴτυλ. *Μά-ι γλύφ* τὸ δέντρο (θὰ τὸ ξεφλουδίσω τὸ δένδρον) Χαβουτσ. "Η σημ. καί "Ελληνιστ. πβ. "Αριστείδ. 1,283 «ὡὰ έφθὰ περιγεγλυμμένα ὥσπερ μέλλοντος ἤδη έσθίειν» καί "Ησύχ. «έξέγλυψεν, εξέλέπισεν».

γλύω Α. Ρουμελ. "Ηπ. ("Αρτ. Ζαγόρ. "Ιωάνν. Κουκούλ. Λάκκα Σούλ. Πάργ. Πλατανοῦσ.) Θεσσ. Θράκ. (Καρατζάν. Σωζόπ.) Κρήτ. Λευκ. Παξ. Πόντ. ("Ινέπ. Τραπ. κ.ά.) — Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 2.187 *γλύνω* πολλαχ. *γλύου* "Ηπ. (Ζαγόρ.) *γλῶ* "Ηπ. Θράκ. (Γέν. Μέτρ. Σαρεκκλ. Τσακίλ.) "Ικαρ. Χάλκ. — Κορ., "Ανεκδ. λεξιλ. σημ., 17 Ν. Πετμεζ., "Ημερολ. "Οδοιπ. Συνδ., Α, 130 — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ. *γλῶνω* Πόντ. (Οἶν.) *γλῶν* "Ηπ. *έγλύζω* Πόντ. (Κερασ. Οἶν. "Οφ. Τραπ. Χαλδ.) *γλύζω* Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.) *άγλύζω* Πόντ. *άγκλύζω* Πόντ. (Κερασ. "Οφ. Χαλδ.)—Δ. Οἰκονομίδ., Γραμματ., 293 *γλύνω* "Ικαρ. Πόντ. ("Αμισ. "Ιμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. "Οφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *γλύν-νω* Πόντ. γ' πληθ. *γλοῦν* Θράκ. (Περίστ.) Μέσ. *γλύομαι* ένιαχ. *γλύσκομαι* Πόντ. ("Αμισ. Κοτύωρ.) *γλύσκουμαι* Πόντ. ("Αμισ. "Οφ. Τραπ. Χαλδ.) *γλύουμαι* ("Οφ. Τραπ.) *γλύγουνται* Πόντ. (Τραπ.) *χλῶμαι* Νάξ. ("Απύρανθ.)

"Εκ τοῦ Βυζαντ. ρ. *έ γ λ ύ ω*, παρά τὸ όπ. καί *γ λ ύ ω*, τὸ όπ. έκ τοῦ άρχ. ρ. *έ κ λ ύ ω*. "Ιδ. Συναξ. εὐγεν. γυναικῶν, στ. 43 (έκδ. Κ. Krumbacher, σ. 376) «καί εἰς τοῦ διαβόλου τὸν δεσμὸν καμμία νά μῆ τὸν γλύσῃ». "Ο τύπ. *ά γ κ λ ύ ζ ω* έκ συμφυρμού τῶν *ά ν α λ ύ ζ ω* καί *έ γ κ λ ύ ζ ω*. "Ο τύπ. *γ λ υ ὤ* καί εἰς Γερμ. Σομ.

1) Μετβ. καί άμτβ., σώζω, λυτρώνω, λυτροῦμαι "Ηπ. ("Αρτ. Ζαγόρ. Θεσπρωτ. "Ιωάνν. Κουκούλ. Λάκκα Σούλ. Πάργ. Πλατανοῦσ.) Θεσσ. Λευκ. Παξ. κ.ά.: "Ο Θεός νά γλύσῃ! Παξ. *Νά σέ γλύσῃ ὁ Θεός* Θεσσ. *Γλῶσι μι, Θιέ μ'* Πλατανοῦσ. *Γλῶσι, Χριστέ κι Παναιά* "Ηπ. *Θέ μ', πάρι μι νά γλύσῃ* "Ιωάνν. *Οὐ Θιός νά γλύσῃ* ἀπὸ καμμιὰ φουτιὰ τώρα τοῦ καλοκαίρ' Κουκούλ. || Φρ.: *Εἶναι, Κύριε, γλῶσε!* (ἐπὶ σφοδρῶς ὀργιζομένου καί επικινδύνου) "Ηπ. || Γνωμ. "Απ' *Αὐγούστου κάπα κι ἀπὸ Μαρτίου ποκάμισο* νά γλύσῃς (περὶ τῆς επικρατούσης κατὰ τοὺς μῆνας τούτους καιρικῆς καταστάσεως) "Ηπ. || "Ασμ.

"Αφέντη μ', *αἰ-Γιῶργη μου, γλῶσε μ'* ἀπὸ τὸν Τοῦρκο, *νά φέρω λίτρες τὸ κερί καί λίτρες τὸ λιβάνι* "Ηπ.

Θά πάω νά φαρμακωθῶ, νά γλύσω ἀπ' τὸ σεβντᾶ

σου,

νά γλύσω ἀπὸ τὰ νάζια σου κι ἀπ' τὰ καμώματά σου "Ιωάνν.

Ἦ τὸν Πάπυγκον ὅς τοι μαχαλᾶ εἶμι μὴ κούα βρούση,
ποιός ἔχει ντέρτι ὅς τὴν καρδιά, νὰ πάη νὰ πιῇ νὰ γλύση
Θεσπρωτ.

Τρεῖς Τοῦρκοι τὴν ἐσταύρωσαν καὶ θέλουν νὰ τὴν πιά-
σουν.

— Γυναῖκα, ρίξε τ' ἄρματα νὰ γλύσης τὴ ζωὴ σου
Ἦπ.

Ἐσὺ μὲ καὶς μὲ τὸ σεβντᾶ καὶ δύσκολα θὰ γλύσω
αὐτόθ.

Γιὰ δώσ' τε, Τοῦρκοι, τ' ἄρματα νὰ γλύσουν τὰ παιδιὰ σας
αὐτόθ.

Ἦ σημ. καὶ Βυζαντ. πβ. Γαδάρ. διήγ., στ. 539-40 (ἐκδ.
Wagner, σ. 140) «τὸ ὄνομα ἐκέρδισες αὐτὸ μὲ πονηρία, καὶ
τὴν ζωὴν σου ἐγλυσε ἀπ' αὐτὰ τὰ θηρία» καὶ Χρον. Μορ., στ.
3785 P (ἐκδ. Schmitt) «σκόπησε μετὰ συμβουλήν νὰ φύγῃς
νὰ ἐγλύσης». Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ὠ ν ω 1. 2) Ἐκτυλίσσω
τὸ νῆμα ἐκ τῆς ἀτράκτου ἢ ἄλλου τινὸς ἐργαλείου καὶ τυλίσ-
σω τοῦτο εἰς τὸ τ υ λ ι γ ἄ δ ι, ἀναπνέω Α. Ρουμελ. (Σω-
ζόπ.) Θράκ. (Γέν. Καρατζάκ. Μέτρ. Περίστασ. Σαρεκκλ.
Τσακίλ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.):
Ἐγλυσε ἡ βάβω ἐν' ἀδράχτι νῆμα Τσακίλ. Γλῶ-ξεγλῶ τὸ
νῆμα μ' Σαρεκκλ. Δὲ γλυέται τὸ μετάξι (δὲν ἐκτυλίσσεται
εὐκόλως) αὐτόθ. Ἐγλυσα τὸ ράμμα Ὁφ. Ἐγλυσον τὸ νῆμαν
Τραπ. || Φρ. Ἐγλυ' καὶ κουβάριεσε (ξετύλιγε καὶ κουβά-
ριαζε' ἐπὶ ἀπορίας περὶ τοῦ πρακτέου) Οἶν. || Παροιμ.

Γιὰ τ' ἐμὲν ὅς σὴν Πόλῃν κάμουν | καὶ ὅς σὸ Γαλατᾶν
ἐγλύζουν

(κάμουν = νήθουν· εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἀέργου) Χαλδ. 3) Διαλύω
εἰς τὸ ὕδωρ πηκτόν τι ἢ ἄλλως ρευστοποιῶ, συνήθως ἐπὶ
τροφῶν ἢ σάπωνος, σπανίως ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων Πόντ.
(Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ.
Χαλδ.) κ.ά.: Γλύνω τὸ ὕλιστόν (= διωλισμένον γιουρτί)
Πόντ. Γλύνω τ' ὀξύγαλαν (= τὸ γιουρτί σακκούλας) Ἄμισ.
Χαλδ. Ἀγκλυσον τ' ὀξύγαλαν Χαλδ. Ἀγκλύζω τ' ὠβγά
(κτυπῶ τ' ἄβγά) Κερασ. Ἐγλυσα τὸ σαπών Τραπ. Ἐγλυ-
σεσ κ' ἐχάσεσ τὸ σαπών (διάλυσεσ κ' ἐσπατάλησεσ ἄσκοπα
τὸ σαποῦνι) αὐτόθ. Συνών. γ λ υ ν ἰ ζ ω, γ λ υ ὠ ν ω.
4) Συνθλίβω τι διὰ συμπίεσεως Καππ. (Συνασσ.) Πόντ.
(Ἄμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ.
Τραπ. Χαλδ.): Γλύνω τ' ἀπίδ' ἀπέσ' ὅς σὸ θέρι μ' (ἀπέσ' ὅς
σὸ θέρι μ' = μέσα εἰς τὸ χέρι μου) Τραπ. Χαλδ. Ἐπάτεσεν κ'
ἐγλυσεν ἕναν πεντικόν — ἕναν σκολέκ' κ.τ.τ. (ἐπάτησε καὶ
ἐλειωσε ἕνα ποντικόν, ἕνα σκουλήκι κ.τ.τ.) Ἄμισ. Τραπ.
Χαλδ. Ἐγλυσα τὸ κρομμύδ' Ὁφ. Ἐρροῦξεν ἕναν τρανὸν
λιθάδ' κ' ἐγλυσεν τὸ ποδάρι μ' (ἐπεσε μίαν μεγάλην πέτρα καὶ
συνέθλιψε τὸ πόδι μου) Χαλδ. Νὰ γλύνω τὸ κεφάλι σ' (νὰ =
θά· ἀπειλή) Ὁφ. Ἐγλύστα ἀπισκέσ' ὅς σ' ἀθρῶπ'ς (συνε-
πίεσθην, συνεθλίβην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων) Τραπ. Ἐγλύ-
στεν τὸ θέρι μ' ἀνάμεσα ὅς σὴν πόρταν Πόντ. Ὁ πῦχον ἐγλυ-
σεν τὰ στούδᾶ μ' (ὁ ἐλώδης πυρετὸς μου συνέτριψε τὰ κόκ-
καλα) αὐτόθ. Ἐγλύσταν τὰ δάχτυλα μ' ἀνάμεσα ὅς σὴν πόρ-
ταν Ἰμερ. || Φρ. Μερμήκαν κ' γλύν' (δὲν λειώνει μυρμήγκι·
ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκάκου, οὐδένα βλάπτοντος) Τραπ. Μερμήκαν
γλύν' (λειώνει τὸ μυρμήγκι· εἰρων. ἐπὶ τοῦ καυχωμένου διὰ
σωματικὴν ἰσχύν) αὐτόθ. || Ἐναν ὁλόεν ραθὴν ἔρθεν κ' ἕναν
ὠβὸν ἐγλυσεν (ἦλθε ἕνα ὁλόκληρο βουνὸ καὶ ἐλειωσε ἕνα
ἄβγό· ἐπὶ ἰσχυροῦ ἐκδικουμένου ἀνάνδρως τὸν παντελῶς
ἀνίσχυρον) Σάντ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Κλίσκεται κά' νὰ προσκυνᾷ τ' Ἀκρίτα τὴν καρδιάν.

Ἀτὸς τὴν κόρην ἐγλυσεν, τὴν θαυμαστὴν τὴν κόρην

Κερασ. Συνών. λ ε ὠ ν ω. β) Δέρω, κτυπῶ Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.): Ἀτώρα ἔρχουμαι γλύνω σε (ἀπειλή) Τραπ.
5) Καταπονῶ τινα εἰς βαθμὸν ὑπερβολικὸν Πόντ. (Χαλδ.):
Ἀτὸ ἡ δουλεία ἐγλυσέ με. Ἐγλύστα ἀσ' σὰ πολλὰ τὰ δου-
λείας. β) Ἀμτβ., τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ εὐχαρίστησιν,
παίζω, διασκεδάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Καλωσύνη ναι καὶ
χλγῶδαι τὰ παιδιὰ. || Ἄσμ.:

Ὁδεν ἐχλγού κ' ἐχόρευγε τὸ βρωτοούλη μῆνα,
ἄμε καὶ τώρα χόρευγε νὰ σοῦ περνᾷ ἡ πεῖνα
(διὰ τὸν τέττιγα) Ἀπύρανθ.

γλυώνω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ὠ ν ω. Ἦ λ. καὶ εἰς Πεντάτευχ. (ἐκδ.
Hesseling) 424.

Γ λ ὠ ν ω 3, τὸ ὅπ. βλ.

γλωθάκα ἡ, Πόντ. (Ἄμισ.)

Κατὰ Ἀνθ. Παπαδόπ. εἰς Λεξ. Ποντ. διαλ. πιθαν. ἐκ τοῦ
ἀρχ. οὐσ. γ λ ὠ ξ ἡ ἐκ τοῦ γ λ ω χ ἰ ν, κατὰ τύπ. μεγεθυ-
τικόν.

Σιδηροῦν ὄργανον κυρτόν καὶ ὀξὺ κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον,
διὰ τοῦ ὁποῖου κλείουν τὴν θύραν προσαρμόζοντες αὐτὴν ἐπὶ
τῆς παραστάδος, εἶδος μανδάλου: Σάλει τὴν παραθύρα μὲ
τὴν γλωθάκα (σάλει = ἀσφάλισε).

γλώσσα ἡ, κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Χω-
ρίο Βουν.) Καππ. (Ἀραβάν. Μισθ. Οὐλαγ. Συνασσ. Φερτ.
κ.ά.) Λυκαον. (Σιλ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.
Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) γλῶσ-σα
Ἰκαρ. Καλαβρ. (Γαλλικ.) Κῶς (Πυλ.) Χίος (Νένητ. Ὁ-
λυμπ. Πυργ. κ.ά.) γλῶσσα Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Στερ-
νατ.) Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Λεῦκτρ.
Οἷτυλ. Πλάτσ.) Ἰγλῶσσα Λυκ. (Λιβύσσ.) γλῶτσα Ἀστυπ.
Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς Λέρ. Νίσυρ. Σύμ. Τῆλ. Χίος (Ἀ-
γιος Γεώργ.) Ἀμάρ. Καρδάμ. Μάρμ.) γλῶτσα Χίος (Ἄγιος
Γεώργ.) γλοῦσσα Χίος γροῦσσα Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.)
γουνῶσσα Α. Ρουμελ. (Καβακλ. Μικρὸ Μοναστήρ.) Καππ.
(Φάρασ.) Τσακων. (Βάτικ.) γῶσσα Α. Ρουμελ. (Μικρὸ Μο-
ναστήρ.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) γλωσσῇ Θράκ. (Μυ-
ριόφ. Σκοπ. κ.ά.) Προπ. (Ἀρτάκ.) βλῶσσα Θράκ. (Δαδ.)
κλῶσσα τό, Καππ. (Φλογ.) γεν. γουσσε Τσακων. (Μέλαν.
κ.ά.) γλωσσατοῦ Καππ. (Ἀραβάν.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γ λ ὠ σ σ α.

1) Ἀνατομικῶς, τὸ ἐντὸς τῆς στοματικῆς κοιλότητος μυῶ-
δες κινητὸν σῶμα, τὸ χρησιμεῖον ὡς αἰσθητήριον τῆς γεύσε-
ως, ὡς ὄργανον τῆς ἀρθρώσεως τῶν φθόγγων καὶ ὡς ὑποβοη-
θητικὸν τῆς μασήσεως καὶ καταπόσεως τῶν τροφῶν ἐνθ' ἂν:
Πονεῖ ἡ γλῶσσα μου. Ἐδάγκασα τὴ γλῶσσα μου. Ἦ γάττα
πλένεται μὲ τὴ γλῶσσα της. Σήμερα ἔχομε γλῶσσα βοδιοῦ.
Κρεμάστηκε ἔξω ἡ γλῶσσα τοῦ σκύλλου. Ἦ ξαναπῆς κακὰ
λόγια, θὰ σοῦ κόψω τὴ γλῶσσα κοιν. Ἦ γλῶσσα μ' ἔχ'
φαρμακάδα Στερελλ. (Φθιώτ.) Πατσιάδια φκειάνουμι τοῦ
ἄ'φάλ' π' τοῦ γουρούν', τ' γλῶσσα, τ' ἀφτχιά, τ' νουρά,
ποὺ τὰ βράζουμι Μακεδ. (Κοζ.) Ὁ λύκος ἐρρίφτη νὰ τοῦ
φάη τὴ γλῶσσα Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Ἦμι μοζοῦα ἂ
γροῦσσα μι (πονεῖ ἡ γλῶσσα μου) Τσακων. (Μέλαν.) Πονά'
ἂ γλῶσσα μ' Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) Ἐδάγκασα τὴ
γ-γλῶσ-σα μὲ τὰ δόνδια Καλαβρ. (Καλλικ.) Ἐδάκ-κασα
τὴν γλῶσ-σα Ἀπουλ. (Καστριν.) Ἐδάκα τὰ γροῦσσα μι
(ἐκάψα τὴ γλῶσσα μου) Τσακων. (Μέλαν.) Εἶδε ν'αν da-

